

Danielin kirja - numero kolmekymmentäkuusi

Nebukadnessarin profeetallinen symboliikka: Milleriittiliikkeen historiallisten tienviittojen ja Ulaijoen sinetöidyn näyn paljastaminen

Jeff Pippenger

2023-12-31

Danielin ensimmäinen luku kuvaa ensimmäisen ja toisen enkelin historiaa 11. elokuuta 1840 alkaen aina 22. lokakuuta 1844 saakka. Danielin neljäs luku käsittelee samoin ensimmäisen ja toisen enkelin historiaa vuodesta 723 eKr. aina 22. lokakuuta 1844 saakka. Tietenkin tätä on mahdotonta nähdä ilman myöhäissateen metodologiaa, ”rivi rivin päälle”.

Nebukadnessar on neljännessä luvussa hyvin monitahoinen profeetallinen vertauskuva. On tärkeää palauttaa mieleemme, mitä hän edustaa, kun alamme tarkastella Ulaijoen näyn sinettien avaamista William Millerin historiassa. Nebukadnessarin toinen uni, ei toisin kuin William Millerin toinen uni, kuvasi 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennennen kuudennen luvun ”seitsemää aikaa”, joka on se profeetallinen lanka, joka kutoo koko Danielin kirjan yhteen. Kun Daniel selitti Nebukadnessarille neljännen luvun unen, hän varoitti tätä tulevasta tuomiosta ja siten esikuvasi ensimmäisen enkelin sanomaa, joka tuli historiaan ”lopun aikana” vuonna 1798.

Kun koitti se tuomio, jonka tulemisesta Nebukadnessaria oli varoitettu, sen saapuminen esikuvasi 22. lokakuuta 1844, jolloin tutkiva tuomio alkoi. Neljännessä luvussa sekä Danielin antama varoitussanoma että varoitussanomaan liittyvän tuomion saapuminen ilmaistiin sanalla ”hetki”. Nebukadnessarin tuomion ”hetki” edusti Jumalan tuomion ”hetkeä” ensimmäisen enkelin sanomassa. Se esikuvasi myös sunnuntailain ”hetkeä”, jolloin Jumalan toimeenpaneva tuomio alkaa. Sen jälkeen toistetaan ja laajennetaan sitä Danielin neljännen luvun osaa, joka esittää ensimmäisen enkelin sanoman saapumisen vuonna 1798 ja kolmannen enkelin saapumisen 22. lokakuuta 1844, jota symboloi sana ”hetki”. Toiston ja laajentamisen menetelmä on profeetallinen menetelmä, joka esiintyy toistuvasti profetiassa, mutta erityisesti Danielin kirjassa.

Kun Nebukadnessar saapui tuomion ”hetkeen”, ”seitsemään aikaan”, alkoi hänen tuomionsa, ja pohjoisen kuninkaana hän edusti silloin tuomiota, joka kohtasi Israelin pohjoista valtakuntaa vuonna 723 eKr. Hänelle annettiin pedon sydän, ja peto on Raamatun profetiassa valtakunta, ja vuodesta 723 eKr. aina vuoteen 1798 saakka hän edusti niitä kahta pakanuuden muotoa, jotka niin usein ovat Danielin kirjan aiheena.

Tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän ajan, jotka edustivat tuhatta kahtasataa kuuttakymmentä vuotta, hän edusti pakanallista hävittävää valtaa, ja sitten vielä toiset tuhat kaksisataa kuusikymmentä päivää, jotka vertauskuvallisesti tarkoittivat tuhatta kahtasataa kuuttakymmentä vuotta, hän edusti paavillista hävittävää valtaa. Molempien hävittävien valtojen sydän oli sama, sillä paavillisuus on yksinkertaisesti pakanallisuutta, joka verhoutuu kristillisyyden tunnustukseen.

”Päivien lopulla”, joka on Danielin kahdennessatoista luvussa tunnistettu vertauskuva ja joka edustaa ”lopun aikaa” vuonna 1798, hänen valtakuntansa palautettiin hänelle. Danielin neljännen luvun todistus sekä Profetian Henki osoittavat, että kun hänen valtakuntansa palautettiin hänelle ”päivien lopulla”, hän oli kääntynyt mies. Tämän jälkeen hänestä tulee neljän merkittävän totuuden profeetallinen vertauskuva. Hänestä tulee profeetallinen yhdistävä lenkki pakanuuden lohikäärmevallan, jota hän edusti ”seitsemän aikansa” ensimmäisellä puoliskolla, ja pedon vallan, jota hän edusti ”seitsemän aikansa” viimeisellä puoliskolla, välillä. Näiden kahden vallan vertauskuvana, palautettuna valtakuntana vuonna 1798, hän edustaa sitten kolmatta hävittävää valtaa (väärrää profeettaa), jonka oli määrä hallita seitsemänkymmentä vertauskuvallista vuotta, samalla kun Tyyron portto oli unohdettuna. Babylonin kuninkaana Nebukadnessar edustaa profeetallista yhdistävää lenkkiä niiden kolmen vallan välillä, joista oli tuleva viimeisinä päivinä nykyajan Babylon, joka sitten johtaa maailman Harmagedoniin.

Hän edusti myös Yhdysvaltojen syntyä maapetona, joka alkoi vuonna 1798 karitsana, hänen kääntymiskokemuksensa symboloimana. Samanaikaisesti hän edusti maapedon kahta sarvea, jotka tasavaltalaisuutena ja protestanttisuutena kuvasivat Yhdysvaltojen voimaa, ja juuri tämä mahdollisti sen, että siitä tuli maailman suosituin kansakunta. Kuitenkin noiden seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden päättyessä nuo kaksi sarvea edustaisivat silloin luopioksi tullutta tasavaltalaisuutta ja luopioksi tullutta protestanttisuutta, ja kumpikin sarvi jakautuisi kahteen ryhmään. Tasavaltalaisuuden sarvi koostuisi demokraattisesta puolueesta, joka avoimesti piittasi pyhistä perustuslain periaatteista, sekä republikaanisesta puolueesta, joka tunnustautui perustuslain puolustajaksi ja mestariksi, mutta todellisuudessa kielsi perustuslain pyhät periaatteet valiten perinteet ja tavat syrjäyttämään tuon pyhän asiakirjan periaatteet.

Nämä kaksi ryhmää saivat esikuvansa Kristuksen aikana saddukeuksissa ja fariseuksissa. Saddukeusten ja fariseusten henki ilmeni myös luopioprotestantismin sarvessa siten, että toinen ryhmä pitäisi voimassa sunnuntainpalvonnan ja toinen sapatinpälvonnan. Nebukadnessarin kääntynyt tila ”päivien lopussa”, vuonna 1798, kuvaa osuvasti Yhdysvaltoja ja maapetoon molempia sarvia. Kaikkien kolmen vertauskuvan — maapedon ja sen kahden sarven — oli määrä muuttua karitsasta lohikäärmeeksi.

Nebukadnessar ”seitsemän aikansa” päättyessä edusti sitä yhdistävää lenkkiä, joka osoitti hänen kirjaimellisen Babylonin valtakuntansa olevan viimeisten päivien nykyisen Babylonin vertauskuva; tämän muodostavat lohikäärme, peto ja väärä profeetta. Hän edusti myös niitä kolmea profeetallista toimijaa, joita kuvaa kaksisarvinen maasta nouseva peto ja joka muuttuu karitsasta lohikäärmeeksi niiden seitsemänkymmenen vertauskuvallisen vuoden aikana, joina Tyyron portto on unohdettuna. On syvällistä, että hänen kirjaimellinen valtakuntansa on juuri se valtakunta, joka on esikuvana sille valtakunnalle, joka hallitsee seitsemänkymmentä vertauskuvallista vuotta.

Nebukadnessarin neljännen luvun symboliikka on asetettava ensimmäisen luvun päälle. Kun tämä sovellus tehdään, se kokoaa yhteen milleriläisen historian tienviitat ja vahvistaa useita totuuksia Ulai-joen näystä, jotka tuolloin avattiin sineteistään. Milleriläisen liikkeen perustus ja keskuspylväs oli Danielin kahdeksannen luvun sekä jakeiden kolmetoista ja neljätoista kysymys ja vastaus. Kysymys kuului: ”Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen

rikkomuksesta, niin että sekä pyhäkkö että sotajoukko annetaan tallattaviksi?”

Raamattuun lisätyistä sadoista, ellei tuhansista, sanoista juuri lisätty sana ”uhri” on ainoa, jonka inspiraatio osoittaa kuulumattomaksi tekstiin. Kun tämä sana asianmukaisesti poistetaan, käy selvästi ilmi, että ”jokapäiväinen ja rikkomus” ovat kaksi erillistä hävittävää valtaa. Sister White osoittaa nimenomaisesti, että sana ”uhri” on lisätty inhimillisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin, ja samassa kohdassa hän myös osoittaa, että milleriitit olivat oikeassa tunnistaessaan ”jokapäiväisen” pakanuudeksi. Kolmannentoista jakeen kysymyksen kieliopilliset ilmaukset Kristus yksilöi huolellisesti Sister Whiten kirjoitusten kautta, ja kun niitä ohjaavat tekstit sekä lisätyt inspiroidut ohjeet, kysymys kuuluu: ”Kuinka kauan kestää näky koskien kahta hävittävää valtaa, pakanuutta ja paavikuntaa, joiden oli määrä tallata jalkoihinsa sekä pyhäkkö että Jumalan kansa?”

Sen tähden, kun Nebukadnessar sijoittuu ”lopun aikaan”, vuoteen 1798, hän edustaa kääntynyttä miestä ja siten ”viisaita”, jotka ymmärtäisivät adventismin keskeisen pylvään ja perustuksen. Hänen kääntymyksensä yksilöi ne ”viisaat”, jotka ymmärtävät tuolloin sinetöimättömäksi tehdyn ”tiedon lisääntymisen”, mutta hänen oma profeetallinen symboliikkansa havainnollistaa suoraan sitä historiaa, joka on sen kysymyksen kohteena: ”kuinka kauan kestäisi näky hävitystä tuottavasta pakanuuden ja paavillisuuden vallasta, joka polkisi maahan Jumalan kansan (joukon) ja Jumalan pyhäkön?” ”Viisaan neitsyen” vertauskuvana, joka ymmärtää ”tiedon lisääntymisen”, hän edustaa William Milleriä, sillä Miller on niiden vertauskuva, jotka olivat ”viisaita” siinä historiassa, joka alkoi ”lopun aikana”, vuonna 1798.

Nebukadnessar on ”lopun ajan” tienviitan vertauskuva, ja kun tämä asetetaan ensimmäisen luvun päälle, hän edustaa myös ensimmäisen enkelin saapumista tuona aikana, sillä neljännessä luvussa se ”hetki”, jolloin Daniel antaa Nebukadnessarille varoitussanoman, merkitsee sitä ajankohtaa, jolloin ensimmäinen enkeli saapui, ja se oli vuonna 1798. Se ”hetki”, jolloin Nebukadnessarin tuomio tuli, kuvasi sitä ”hetkeä”, jolloin Jumalan tutkivan tuomion alku koitti 22. lokakuuta 1844. Neljännen luvun Nebukadnessarin vertauskuvallisuuden tuottamat tienviitat ovat 723 eKr., 538, 1798 (lopun aika) ja 22. lokakuuta 1844.

Danielin ensimmäisen luvun Miller-liikkeen historian tienviitat alkavat Joojakimista, joka on sen ensimmäisen sanoman voimaannuttamisen vertauskuva, joka oli saapunut ”lopun aikana” vuonna 1798. Ensimmäisen sanoman voimaannuttaminen, jota Joojakim edustaa, merkitsee 11. elokuuta 1840. Joojakimin valloittaminen aloittaa Babylonin hallitusvallan seitsemänkymmentä vuotta, joka päättyy Kyyroksen asetukseen. Danielin ensimmäinen luku osoittaa kolmivaiheisen koetteluprosessin, jota kuvataan ruokavaliokoetuksena ja jota seuraa näkökoetus, joka päättyy lakmuskokeeseen. Nämä kolme koetusta edustavat 11. elokuuta 1840, jolloin väkevä enkeli, joka ei ollut kukaan vähäisempi persoona kuin Jeesus Kristus, laskeutui taivaasta pieni kirja mukanaan, jota Jumalan kansan tuli tuolloin ”syödä”, aivan kuten Daniel ja kolme urhoa valitsivat syödä kasvisruokaa Babylonin ruokavalion sijasta.

Tämän prosessin toinen koetus edusti protestanttisten kirkkojen hylkäämisen ilmenemistä suhteessa Millerin sanomaan (ensimmäisen enkelin sanomaan), jolloin voitiin nähdä ero

milleriittiliikkeen ja niiden protestanttisten kirkkojen välillä, jotka silloin alkoivat profeetallisen roolinsa luopuneena protestantismina. Ero näiden kahden ryhmän välillä oli yhtä selvä kuin se, että Danielin ja kolmen hänen toverinsa ulkomuoto näytti kauniimmalta ja rehevämältä heidän syötyään taivaallista ruokaa Babylonian ravinnon sijasta. Tämä ero tuli näkyviin raamatullisen vuoden 1843 päättyessä (19. huhtikuuta 1844), jolloin kymmenen neitsyen vertauksen viivytyksen aika koitti.

Kolmas koetus, joka oli ratkaiseva koetinkivi, kuvasi 22. lokakuuta 1844, jolloin kolmen vuoden jälkeen tuli se ”hetki”, jolloin Nebukadnessar itse tuomitsi asian ja julisti Danielin ja ne kolme uskollista ”kymmenen kertaa” paremmiksi kuin Babylonian viisaat miehet. Asettamalla Danielin neljännen luvun ensimmäisen luvun ylle saadaan Milleriläisen historian tienviitat, alkaen ”lopun ajasta” vuonna 1798; ensimmäisen enkelin sanoman voimaantulosta 11. elokuuta 1840; ensimmäisestä pettymyksestä 19. huhtikuuta 1844; sekä suuresta pettymyksestä 22. lokakuuta 1844.

Sen lisäksi, että nämä kaksi lukua osoittavat Millerin liikkeen historian erityiset tienviitat, ne, kun ne asetetaan yhteen ”rivi rivin päälle”, havainnollistavat ensimmäisen enkelin sanoman, tunnistavat ne kaksi hävittävää valtaa, jotka ovat kahdentuhannen kolmensadan päivän perustavan opin kohteena, sekä Danielin kahdennessatoista luvussa esitetyn kolmivaiheisen koetusprosessin, joka tapahtuu aina silloin, kun Danielin kirja avataan.

He myös tunnistavat, että Nebukadnessar, viisaiden vertauskuvana vuonna 1798, yhdessä hänen toisen unensa kanssa neljännessä luvussa edustaa William Milleriä, jonka liikkeestä oli tuleva todellinen protestanttinen sarvi. William Millerin työ, joka edustaa adventismin perustavia totuuksia, esitetään Habakukin kahdella taululla, ja Jumala ohjasi näiden molempien pyhiin taulujen valmistamista.

Oli useita profeetallisia totuuksia, joita Miller ei nähnyt oikein, koska hänen asemansa profeetallisessa historiassa ei sallinut hänen tunnistaa, että hävitystä aikaansaavia valtoja on kolme: ei ainoastaan pakanaus (lohikäärme), paavillisuus (peto), vaan myös luopio protestanttisuus (väärä profeetta). Jumalan johdatuksessa ne Millerin profeetalliset käsitykset, joita hänen asemansa historiassa rajoitti, eivät olleet esitettyinä Habakukin kahdella pyhällä taululla.

Nebukadnessarin toinen uni Danielin kirjan neljännessä luvussa edustaa William Millerin toista unta. Molemmat unet käsittelevät ”seitsemää aikaa”, ja Millerin uni osoittaa hänen työnsä hylkäämisen, joka alkoi vuonna 1863 ja voimistuu aina Keskiyön huutoon saakka. Molemmat unet päättyvät valtakuntaan, joka palautetaan hajottamisen ajan jälkeen. Tästä syystä tarkastelemme Millerin toista unta, ennen kuin tarkastelemme suoraan Ulaijoen näkyä, joka avattiin sineteistään vuonna 1798.

”Näin unta, että Jumala näkymättömän käden kautta lähetti minulle taidokkaasti valmistetun lippaan, noin kymmenen tuumaa pitkän ja kuusi tuumaa leveän, eebenpuusta tehdyn ja helmillä taidokkaasti koristellun. Lippaaseen oli kiinnitetty avain. Otin heti avaimen ja avasin lippaan, jolloin hämmästykseni ja ihmetykseni huomasin sen olevan täynnä kaikenlaisia ja erikokoisia jalokiviä, timantteja, kalliita kiviä sekä kulta- ja hopearahjoja, kaiken kokoisia ja

arvoisia, kauniisti järjestettyinä omille paikoilleen lippaassa; ja näin järjestettyinä ne heijastivat valoa ja kirkkautta, jolle vertaa antoi ainoastaan aurinko.

Ajattelin, ettei ollut velvollisuuteni nauttia tästä ihmeellisestä näystä yksin, vaikka sydämeni iloitsi ylenpalttisesti sen sisällön loistosta, kauneudesta ja arvosta. Niinpä asetin sen huoneeni keskuspöydälle ja annoin tiedon, että kaikki, joilla oli halu, saivat tulla katsomaan kaikkein loistavinta ja kirkkainta näkyä, minkä ihminen tässä elämässä on koskaan nähnyt.

”Ihmisiä alkoi tulla sisään, aluksi vain muutamia, mutta heidän määränsä kasvoi joukoksi. Kun he ensi kerran katsoivat rasiaan, he ihmettelivät ja huusivat ilosta. Mutta kun katsojien määrä lisääntyi, jokainen alkoi käsitellä jalokiviä, ottaa niitä pois rasiasta ja sirotella niitä pöydälle. Minä aloin ajatella, että omistaja vaatisi rasian ja jalokivet jälleen minun kädestäni; ja jos sallisin niiden joutua hajalleen, en koskaan enää kykenisi asettamaan niitä paikoilleen rasiaan entiselleen; ja tunsin, etten koskaan kykenisi vastaamaan tästä vastuusta, sillä se olisi suunnaton. Silloin aloin pyytää ihmisiä, etteivät he koskisi niihin eivätkä ottaisi niitä pois rasiasta; mutta mitä enemmän minä pyysin, sitä enemmän he niitä hajottivat; ja nyt he näyttivät sirottelevan niitä kaikkialle huoneeseen, lattialle ja jokaiselle huoneessa olevalle kalusteelle.

Sitten näin, että heidän aitojen jalokiviensä ja rahojensa joukkoon oli siroteltu suunnaton määrä väärennettyjä jalokiviä ja väärää rahaa. Minä närkästyin suuresti heidän halpamaiseen menettelyynsä ja kiittämättömyyteensä ja nuhtelin ja moitin heitä siitä; mutta mitä enemmän minä nuhtelin, sitä enemmän he sirottelivat väärennettyjä jalokiviä ja väärää rahaa aitojen joukkoon.

”Silloin minä katkeroiduin fyysisessä sielussani ja aloin käyttää fyysistä voimaa työntääkseni heidät ulos huoneesta; mutta samalla kun työnsin yhden ulos, kolme muuta tuli sisään ja toivat mukanaan likaa ja höylänlastuja ja hiekkaa ja kaikenlaista rojua, kunnes he peittivät näkyvistä jokaisen aidon jalokiven, timantin ja kolikon. He myös repivät kappaleiksi lippaani ja hajottivat sen rojun sekaan. Minä ajattelin, ettei kukaan ottanut vaarin surustani eikä vihastani. Minä masennuin kokonaan ja lannistuin ja istuuduin itkemään.

”Kun näin itkin ja murehdin suurta menetystäni ja vastuullisuuttani, minä muistin Jumalaa ja rukoilin hartaasti, että Hän lähettäisi minulle apua. Heti ovi avautui, ja huoneeseen astui mies, jolloin kaikki ihmiset poistuivat sieltä; ja hän, pitäen kädessään pölyharjaa, avasi ikkunat ja alkoi harjata huoneesta pois tomua ja roskia.

”Minä huusin hänelle, että hän pidättäytyisi, sillä rojun joukkoon oli hajallensa siroteltu joitakin kalliita jalokiviä.

Hän käski minun olla pelkäämättä, sillä hän ”pitäisi heistä huolen”.

”Sitten, samalla kun hän harjasi pois lian ja roskat, väärät jalokivet ja väärennetyt kolikot, kaikki kohosivat ja menivät ulos ikkunasta pilven tavoin, ja tuuli vei ne mennessään. Tohinassa suljin silmäni hetkeksi; kun avasin ne, kaikki roskat olivat poissa. Kalliit jalokivet, timantit, kulta- ja hopearahat, makasivat hajallaan yltäkylläisesti ympäri huonetta.

Sitten hän asetti pöydälle lippaan, paljon suuremman ja kauniimman kuin edellinen, kokosi jalokivet, timantit ja kolikot kourakaupalla ja heitti ne lippaaseen, kunnes ainoatakaan ei ollut

jäljellä, vaikka jotkut timanteista eivät olleet nuppineulan kärkeä suurempia.

"Sitten hän kutsui minua 'tulemaan ja katsomaan'."

"Katsoin arkkuun, mutta näky häikäisi silmäni. Ne loistivat kymmenen kertaa entistä kirkkauttaan kirkkaammin. Ajattelin, että ne oli hangattu hiekassa niiden jumalattomien henkilöiden jalkojen alla, jotka olivat hajottaneet ne ja tallanneet ne tomuun. Ne olivat arkussa järjestettyinä kauniiseen järjestykseen, kukin omalla paikallaan, ilman ainoatakaan näkyvää jälkeä sen miehen vaivannäöstä, joka oli ne sinne heittänyt. Huusin ilosta, ja tuo huuto herätti minut." Early Writings, 81–83.

Käsitlemme Millerin unen seuraavassa artikkelissa.

Следительный текст представляет собой вступление ко второму сну Уильяма Миллера, написанное Джеймсом Уайтом при публикации сна Миллера в Advent Herald.

"Seuraava uni julkaistiin Advent Heraldissa yli kaksi vuotta sitten. Näin silloin, että se selvästi kuvasi aiemman toisen adventin kokemuksemme ja että Jumala antoi tämän unen hajallaan olevan lauman hyödyksi.

"Niiden merkkien joukossa, jotka osoittavat Herran suuren ja peljättävän päivän läheistä lähestymistä, Jumala on asettanut unet. Ks. Joel 2:28–31; Ap. t. 2:17–20. Unet voivat tulla kolmella tavalla; ensiksi ”paljon puuhaavan huolista”. Ks. Saarn. 5:3. Toiseksi ne, jotka ovat Saatanan saastaisen hengen ja eksytyksen vallassa, voivat nähdä unia hänen vaikutuksensa kautta. Ks. 5. Moos. 8:1–5; Jer. 23:25–28; 27:9; 29:8; Sak. 10:2; Juud. 8. Ja kolmanneksi, Jumala on aina opettanut kansaansa, ja opettaa sitä edelleen enemmän tai vähemmän unien kautta, jotka tulevat enkelien ja Pyhän Hengen välityksellä. Ne, jotka seisovat totuuden kirkkaassa valossa, tietävät, milloin Jumala antaa heille unen; eivätkä sellaiset joudu petetyiksi eivätkä väärin unien eksyttäminä harhaan.”

“Ja hän sanoi: Kuulkaa nyt minun sanani: jos joukossanne on profeetta, minä, Herra, ilmestyn hänelle näyssä ja puhun hänelle unessa.” 4. Moos. 12:6. Jaakob sanoi: ‘Herran enkeli puhui minulle unessa.’ 1. Moos. 31:2. ‘Ja Jumala tuli syyrialaisen Labanin luo yöllä unessa.’ 1. Moos. 31:24. Lukekaa Joosefin unet, [1. Moos. 37:5–9], ja sitten kiinnostava kertomus niiden täyttymisestä Egyptissä. ‘Gibeonissa Herra ilmestyi Salomolle yöllä unessa.’ 1. Kun. 3:5. Danielin toisen luvun suuri ja tärkeä kuvapatsas annettiin unessa, samoin seitsemännen luvun neljä petoa jne. Kun Herodes koetti tuhota Vapahtajalapsen, Joosefia varoitettiin unessa pakenemaan Egyptiin. Matt. 2:13.”

””Ja on tapahtuva VIIMEISINÄ PÄIVINÄ, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeäni kaiken lihan päälle; ja teidän poikanne ja teidän tyttärenne profetoivat, ja nuorukaisenne näkevät näkyjä, ja vanhuksenne uneksivat unia.” Apt. 2:17.

“Profetian lahja, unien ja näkyjen kautta, on tässä Pyhän Hengen hedelmä, ja viimeisinä päivinä sen tulee ilmetä riittävästi muodostaakseen merkin. Se on yksi evankelisen seurakunnan lahjoista.

”Ja hän antoi muutamia apostoleiksi, toiset PROFEETOIKSI, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseksi.” Efesolaiskirje 4:11–12.

”Ja Jumala on asettanut seurakuntaan muutamia, ensiksi apostoleiksi, toiseksi PROFEETOIKSI” jne. 1. Korinttolaiskirje 12:28. ”Älkää halveksiko PROFETOIMISTA.” 1. Tessalonikalaiskirje 5:20. Katso myös Apostolien teot 13:1; 21:9; Roomalaiskirje 7:6; 1. Korinttolaiskirje 14:1, 24, 39. Profeetat tai profetoimiset ovat Kristuksen seurakunnan rakennukseksi; eikä Jumalan sanasta voida esittää mitään todistetta siitä, että niiden olisi määrä lakata ennen kuin evankelistojen, paimenten ja opettajien tuli lakata. Mutta vastaväittäjä sanoo: ”On ollut niin paljon vääriä näkyjä ja unia, etten voi luottaa mihinkään senkaltaiseen.” On totta, että Saatanalla on väärennöksensä. Hänellä on aina ollut vääriä profeettoja, ja varmasti saamme odottaa heitä nyt tässä hänen viimeisessä petoksen ja riemun hetkessään. Ne, jotka hylkäävät tällaiset erityiset ilmoitukset sen vuoksi, että väärennös on olemassa, voivat yhtä suurella syyllä mennä vielä hieman pitemmälle ja kieltää, että Jumala olisi koskaan ilmoittanut itseään ihmiselle unen tai näyn kautta, sillä väärennös on aina ollut olemassa.

”Unet ja näyt ovat se välikappale, jonka kautta Jumala on ilmoittanut itsensä ihmiselle. Tämän välikappaleen kautta hän puhui profeetoille; hän on asettanut profetoimisen lahjan evankeliumin seurakunnan lahjojen joukkoon ja on lukenut unet ja näyt muiden ”VIIMEISTEN PÄIVIEN” merkkien joukkoon. Aamen.

”Tarkoitukseni edellä esitetyissä huomautuksissa on ollut poistaa vastaväitteet raamatullisella tavalla ja valmistaa lukijan mieli seuraavaa varten.” James White.